

Gordon Korman este un autor americano-canadian, născut la Montreal, în 1963. A scris peste optzeci de cărți pentru copii și adolescenți, iar vânzările au depășit 28 de milioane de exemplare.

A luat contact cu scrisul în clasa a VII-a, atunci când profesorul său de engleză le-a cerut elevilor un eseu la ora de scriere creativă. Gordon Korman a început astfel lucrul la propria carte, pe care mai târziu o va publica sub numele de *This Can't Be Happening at Macdonald Hall* (1978, *N-are cum să se-ntâmpale asta la Macdonald Hall*).

Printre cele mai cunoscute cărți scrise de el se numără: *One False Note* (2008, *O notă falsă*), *The Juvie Three* (2008, *Cei trei delincvenți juvenili*), seria *Son of the Mob* (2002–2004, *Fiul mafiei*), *Schooled* (2007, *Școlit*), *Unteachables* (2019, *Needucabilii*), seria *Masterminds* (2015–2017, *Minți geniale*).

Cu o carieră literară de peste patruzeci de ani, Gordon Korman s-a aflat pe locul întâi în *The New York Times Best Seller List*.

Poate fi găsit online la www.gordonkorman.com.

Gordon Korman

Needucabilii

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

arthur

își schimbă planurile pentru un băiat. Monstrul Vitreg a făcut așa – a plecat din Chicago și s-a mutat la Greenwich ca să se mărite cu tata, și încă regretă. Nu măritișul cu tata, dar se plânge tot timpul că nu găsești nicăieri pe-aici o pizza bună.

Știu că e ceva neașteptat, mai ales că sunt aici doar temporar. Dar așa-i în provizorat: ești provizoriu într-un loc, până când nu mai ești. Începi să prinzi rădăcini. Am prieteni aici, am un frățior care în următoarele luni va face primii pași. Ca să nu mai vorbim că Monstrul Vitreg s-a dus în sfârșit și m-a înscris la școală, deci îi sunt datoare, probabil, să mai rămân o vreme.

Câteva zile mai târziu, mama mă sună din aeroportul din Vancouver să vadă dacă nu cumva m-am răzgândit. Filmările încep peste trei zile, deci e ultima ocazie pentru studio să-mi găsească profesor.

— Rămâne așa, îi spun. M-am hotărât să termin anul școlar aici. Și în plus – adaug, zâmbind în sinea mea –, nu poți angaja profesor pentru o Needucabilă ca mine.

Cuprins

Capitolul 1. Kiana Roubini	7
Capitolul 2. Domnul Kermit	17
Capitolul 3. Parker Elias	24
Capitolul 4. Aldo Braff	33
Capitolul 5. Domnul Kermit	45
Capitolul 6. Mateo Hendrickson	51
Capitolul 7. Kiana Roubini	59
Capitolul 8. Domnul Kermit	68
Capitolul 9. Parker Elias	75
Capitolul 10. Kiana Roubini	83
Capitolul 11. Barnstorm Anderson	95
Capitolul 12. Parker Elias	101
Capitolul 13. Domnul Kermit	110
Capitolul 14. Dr. Thaddeus	118
Capitolul 15. Mateo Hendrickson	123
Capitolul 16. Parker Elias	130
Capitolul 17. Domnul Kermit	134
Capitolul 18. Kiana Roubini	141
Capitolul 19. Parker Elias	152
Capitolul 20. Jake Terranova	158
Capitolul 21. Kiana Roubini	167
Capitolul 22. Doamna Vargas	172

Capitolul 23. Kiana Roubini	177
Capitolul 24. Barnstorm Anderson	182
Capitolul 25. Kiana Roubini	191
Capitolul 26. Domnul Kermit	195
Capitolul 27. Kiana Roubini	202
Capitolul 28. Domnul Kermit	213
Capitolul 29. Parker Elias	227
Capitolul 30. Aldo Braff	233
Capitolul 31. Domnul Kermit	238
Capitolul 32. Kiana Roubini	249

Anul ăsta merg la școală
de Gordon Korman

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

Un roman înduioșător și amuzant despre
găsirea propriului loc în lume,
care nu e întotdeauna acolo unde s-ar crede

Până la treisprezece ani, Cap Anderson a făcut școala acasă. Și-a petrecut toată viața într-o comunitate hippy. Nu s-a uitat niciodată la televizor, nu a mâncat pizza și singurul om pe care-l cunoaște cu adevărat e bunica lui. Când e internată într-un spital, el e azvârlit în lumea haotică a școlii gimnaziale. Aici este luat în primire de Zach Powers și gașca lui, care se străduiesc să-i facă viața amară.

„O carte scrisă în stilul realist ușor distorsionat, inteligent și haios tipic lui Gordon Korman. Adolescenții se pot identifica ușor – și-și vor vedea bunicii într-o lumină cu totul nouă.“ *Kirkus Reviews*

Capitolul 1

Kiana Roubini

Nu-i nicio bucurie să merg la școală cu Monstrul Vitreg – mai ales când Chauncey urlă din toți rărunchii pe bancheta din spate a mașinii.

Să nu mă înțelegeți greșit. Și eu aș plânge, dacă mi-aș da seama dintr-odată că Monstrul Vitreg este mama mea. Dar la cele șapte luni ale lui, Chauncey cred că încă nu s-a prins. Plânge pur și simplu. Plânge când îi e foame; plânge când e sătul, plânge când e obosit; plânge când se trezește după ce-a dormit mult. Una peste alta, Chauncey plânge în toate zilele care se termină cu *i* sau cu *ă*.

Iar între butonul lui de volum și pedala de accelerație a SUV-ului pare să existe o legătură. Cu cât plânge el mai tare, cu atât conduce mai repede Monstrul Vitreg.

— Cine-i băiețel vesel? gângurește ea peste umăr către bancheta din spate, unde scaunul de copil e fixat cu vedere spre luneta mașinii. Cine-i băiat mare și vesel?

— Sigur nu-i Chauncey, îi spun eu. Hei, vezi că-i zonă școlară. Mai bine încetinești.

Ea accelerează.

— Mișcarea îi liniștește pe bebeluși.

Poate că da. Dar noi facem slalom pe alee, ocolim părinții care au parcat deja și-și debarcă copiii, iar când ne oprim la intrare în scârțâit de frâne, se dovedește că mișcarea a fost cam mult. Chauncey vomită tot ce-a mâncat de dimineață. Cerealele ajung imediat pe plafonul mașinii și se scurg pe ferestre. Asta-i altă chestie de-a lui Chauncey. Stomacul lui parcă înmulțește mâncarea. Intră în el o linguriță și ies două găleți.

— Jos din mașină! ordonă înnebunită Monstrul Vitreg.

— Trebuie să vii cu mine înăuntru, protestez eu. Nu mă lasă să mă înscriu fără un adult.

Pare frântă de oboseală și cred că n-o pot învinui. E greu să înduri atâta vomă de copil.

— Fug acasă, îl schimb și curăț mașina. Așteaptă-mă. Zece minute – cel mult un sfert de oră.

Ce pot să fac? Îmi trag rucsacul din SUV, iar ea dispare pe aleea circulară. Nici măcar n-apuc să fac gluma mea obișnuită cu brânza parmezan – așa miroase când vomită Chauncey. Când am venit din California să locuiesc cu tata și cu Monstrul Vitreg, am crezut la început că mănâncă o grămadă de mâncare italienească. Am fost dezamăgită – ca în multe alte privințe.

Și iată-mă în fața Școlii Generale Greenwich, uitându-mă la viermuiala elevilor care vin în prima zi de școală. Câțiva se uită în direcția mea, dar nu prea mulți. O fată nouă; cui îi pasă? De fapt, nici fetei noi nu-i pasă cine știe ce. Sunt aici doar temporar – stau în Greenwich numai vreo două luni, cât e mama plecată în Utah să joace într-un film. Nu-i vreo vedetă sau ceva asemănător, însă asta ar putea fi marea ei ocazie. După ani de plătit facturile din rolișoare în comedii de televiziune și reclame, a ajuns în sfârșit să joace într-un film independent. Nici vorbă să mă fi putut duce cu ea vreme de opt săptămâni – nu că m-ar fi invitat.

În cele din urmă, sună clopoțelul și mulțimea se topește în școală. Monstrul Vitreg nu-i nicăieri. Am întârziat deja în mod oficial și asta nu-i cel mai bun mod de a-mi începe studiile în Greenwich, dar elevii temporari nu-și bat capul cu astfel de lucruri. Până să mi se facă vreun raport din cauza asta, voi fi de mult plecată.

Îmi verific telefonul. Au trecut douăzeci de minute de la „zece minute – cel mult un sfert de oră“. Așa funcționează OOMV – Ora Oficială a Monstrului Vitreg. O sun, dar nu răspunde. Poate înseamnă că-i pe drum și va ajunge dintr-o clipă în alta.

Dar trec o mulțime de secunde. Și niciun SUV cu pojișă de vomă.

Oftez și mă așez pe o bancă de la ieșirea elevilor, sprijinindu-mi rucsacul de suportul de braț de lângă mine. Monstrul Vitreg – pe numele ei adevărat Louise – nu-i

deloc un monstru, dacă stai să te gândești. E mult mai puțin pe dinafară decât tata, poate pentru că-i mai apropiată de vârsta mea, decât de-a lui. Nu-i chiar încântată că s-a trezit c-o fată de-a opta în brațe, exact când începe să se prindă și ea cum e să fii proaspătă mămică. Încearcă să fie de treabă cu mine – doar că nu-i prea iese. De pildă, mă abandonează în pragul unei școli străine, când ar trebui să fie aici ca să mă înscrie.

Huruitul unui motor mă readuce în prezent. Mă gândesc o clipă c-o fi ea. Dar nu – e o camionetă ruginită care dă buzna pe șosea, mergând chiar mai repede decât îndrăznește Monstrul Vitreg. Când ajunge la curba aleii circulare de acces, roțile din față urcă pe bordură și camioneta se îndreaptă fix spre mine. Din pur instinct, mă feresc din drum aruncându-mă peste spătarul băncii.

Camioneta ratează banca cu doar un centimetru. Oglinda laterală lovește ghiozdanul pe care l-am lăsat rezemat de brațul băncii și îl expediază în aer. Conținutul lui – agrafe, hârtii, penar, șort pentru sport, teniși, gustare – se împrăștie în cele patru vânturi, apoi cade ca ploaia pe pavaj.

Camioneta se oprește scrâșnind. Șoferul sare afară și fuge spre lucrurile mele zburătăcite. Când aleargă, îi zboară niște hârtii din buzunarul cămășii, așa că se apucă să-și strângă lucrurile lui, nu pe ale mele.

Mă alătur urmării și abia atunci îl văd pentru prima oară. E un puști – un elev de școală generală!

— De ce conduci? îl întreb cu răsuflarea tăiată, încă șocată de cât de aproape m-a ratat.

— Am permis, răspunde el, ca și cum ăsta-i cel mai normal lucru din lume.

— Nu se poate! îi răspund. Nu ești mai mare decât mine!

— Am paisprezece ani.

Scormonește în buzunar și scoate un card laminat. Deasupra numelui Parker Elías e o poză cu fața lui de prost. Sus de tot scrie: PERMIS PROVIZORIU.

— Provizoriu? întreb.

— Am voie să conduc pentru afacerea familiei, explică el.

— Ce fel de afacere – o capelă mortuară? A fost cât pe-acți să mă omori.

— Avem o fermă, răspunde el. Duc marfa la piață. Și o duc pe bunica la centrul pentru bătrâni. Ea e super-bătrână și nu mai conduce.

N-am mai cunoscut până acum un fermier. Nu sunt mulți în L.A.¹ Știam că Greenwich e la capătul lumii, dar nu mă așteptam să merg la aceeași școală cu Moș McDonald.²

Îmi întinde ghiozdanul, în care a înghesuit alandala lucrurile mele. Are o gaură în locul unde a trecut oglinda prin vinilin.

— Întârzii, bombăne el. Îmi pare rău pentru ghiozdan.

Sare în camionetă, o trage pe un loc de parcare și fuge în clădire, evitându-mi intenționat privirea.

¹ Los Angeles.

² Nume generic pentru fermieri, după cântecul Moș McDonald avea o fermă.

Tot nici urmă de Monstrul Vitreg la orizont. Sun din nou. Intră direct mesageria vocală.

Hotărăsc să abordez singură școala. Poate reușesc măcar să încep să completez formulare sau ceva.

Secretariatul arată ca o casă de nebuni. E plin de elevi care a) și-au pierdut orarul, b) nu înțeleg orarul sau c) încearcă să-și schimbe orarul. Când îi spun secretarei hăituite că aștept să-mi vină părintele și/sau tutorele legal ca să mă pot înscrie, ea îmi arată un scaun și nu mă mai bagă în seamă.

Chiar dacă n-am nimic împotriva Școlii Generale Greenwich, decid s-o urăsc. Cine mă poate învinui? În primul rând e de vină Chauncey, dar să nu-l uităm pe Parker McFarmer și permisul lui de conducere provizoriu.

Telefonul meu face bip. Un mesaj de la Monstrul Vitreg. „Îl duc pe Chauncey la pediatru. Descurcă-te cum poți fără mine. Ajung ASAP¹.”

Secretara iese de după birou și rămâne în picioare în fața mea, încruntată.

— Nu folosim telefoanele mobile în incinta școlii. Trebuie să-l închizi și să-l lași în dulap.

— N-am dulap, îi spun. Abia m-am mutat la școala asta. Habar n-am unde ar trebui să fiu.

Ea trage o foaie de hârtie din mănunchiul care iese prin gaura din ghiozdanul meu.

— Scrie aici, în orarul tău.

¹ Acronim de la *as soon as possible* („cât de repede posibil“), expresie folosită frecvent ca prescurtare în mesageria scrisă.

— Orar? De unde să am eu orar? Încă nici nu merg oficial la școala asta.

— Ar trebui să fi în sala 117.

Îmi înșiră o serie de indicații complicate despre cum să ajung acolo.

— Hai, du-te.

Și plec. Sunt așa frântă de oboseală, încât până să-mi arunc privirea peste așa-zisul orar, ajung la jumătatea holului. Chiar e orar, numai că nu-i al meu. În susul foii scrie: ELIAS, PARKER. CLASA a 8-a.

E orarul lui Parker McFarmer! Probabil că s-a amestecat printre hârtiile mele când ne-am adunat împreună lucrurile.

Fac trei pași înapoi spre secretariat, apoi stau pe loc. Nu vreau să dau ochii din nou cu secretara aia. Nu mă va înscrie cu niciun chip fără Monstrul Vitreg. Iar dacă-i coadă la pediatru, o să stau toată ziua în scaunul ei tâmpit. Nu, mersi.

Cântăresc posibilitățile. Până acasă fac pe jos doar un sfert de oră. Dar acasă nu-i cu adevărat acasă și nu-mi doresc să fiu acolo mai mult decât îmi doresc să fiu aici. Dacă tot m-am deranjat să mă trezesc și să mă pregătesc de școală, atunci la școală trebuie să rămân.

Mă uit din nou la orarul lui Parker. Sala 117. Bine, n-am eu oră acolo, dar e o oră de curs. Și-acum, serios, cui îi pasă? Nu-i ca și cum ar urma să învăț ceva în viitoarele două luni – nimic ce să nu pot recupera cu maximă viteză când mă întorc la civilizație, în orice caz. Sunt o elevă

foarte bună, iar când o să ajungă în sfârșit aici Monstrul Vitreg, n-au decât să mă trimită la locul potrivit – nu că acolo aș învăța ceva. În orice caz, Școala Generală Greenwich mi-a dat deja o lecție: cei de paisprezece ani n-ar trebui să conducă mașina.

Învăț imediat și a doua lecție: locul ăsta e un labirint. Școala mea din L.A. e toată în aer liber – ieși din clasă direct în lumina strălucitoare a soarelui. Știi unde te vei duce ora următoare pentru că vezi clasa dincolo de careul curții. Iar numerele au sens. Aici, 109 e lângă 111, dar pe următoarea sală scrie MAGAZIE E61-B2. Mai înțelege ceva.

Întreb doi elevi pe unde s-o iau, iar ei încearcă să-mi spună că sala pe care o caut nu există.

— Trebuie să existe, îi spun celui de-al doilea. Am oră acolo.

Îi arăt orarul, acoperind grijulie numele cu degetul mare.

— Stai puțin, se încruntă el. Ce înseamnă – îmi arată descrierea sălii – CSA-8?

Mă uit chiorâș. Are dreptate. Într-un orar normal, în fiecare recreație te muți în altă sală, dar cel pe care îl am eu spune că Parker stă toată ziua în sala 117. Și nu numai atât, dar la rubrica MATERIE DE STUDIU se repetă la fiecare oră codul CSA-8, în afară de Prânz, care-i la 12:08.

— Aha, uite-aici.

Sar la sfârșitul foii, unde o notă explică ce înseamnă codul cu pricina.

— Clasa Specială Autonomă, anul 8 de studii.

El se holbează la mine.

— *Needucabilii?*

— *Needucabilii?* repet eu.

Se înroșește.

— Știi, ca *Incoruptibilii*. Numai că... – acum se bâlbâie – elevii de acolo nu sunt *incoruptibili*. Sunt... *needucabili*. Pa!

Pleacă grăbit pe hol.

Și-atunci înțeleg. I-am citit pe chip, dar nici măcar n-aveam nevoie de atâtea informații. Unde pui un tip gata să distrugă un ghiozdan cu o camionetă de jumătate de tonă? *Needucabilii* sunt cei din clasa de proști. Aveam și noi vreo două asemenea grupuri în școala mea generală din California. Le spuneam *Expresul Dezorientaților*, însă e același lucru. Probabil că există așa ceva în fiecare școală.

Dau să mă întorc la secretariat să mă plâng, dar îmi amintesc că n-am de ce. Nimeni nu m-a trimis pe *mine* la *Needucabili*, ci pe Parker. Iar din ce-am văzut până acum, acolo-i fix locul potrivit pentru el.

Mă imaginez stând toată ziua în secretariat și așteptând să vină Monstrul Vitreg. *Dacă* vine. Spaiemele pentru sănătatea lui Chauncey, care o apucă cu aproximație din opt în opt minute, o stresează până în punctul când nu se mai poate concentra la nimic altceva. Ca să-l citez pe tata: „*Pliz, Louise!*” Chiar așa spune el – un exemplu de cât simț al umorului există în ramura *necaliforniană* a familiei mele.

Mă duc, prin urmare, spre sala 117 – se dovedește a fi în colțul cel mai îndepărtat al școlii, lângă atelierul de